

LEONARDO SAN PIETRO

večierok
s kazuárom

LEONARDO
SAN PIETRO

večierok s kazuárom

Preložil Adam Špliňo

IKAR

Leonardo San Pietro
FESTA CON CASUARIO

Festa con casuario, Leonardo San Pietro – © 2025 Sellerio
Editore, Palermo

This edition published in agreement with the Proprietor
through MalaTesta Literary Agency, Milan.

Translation © 2026 by Adam Špliňo

Cover design © Adrian Macho

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0936-3

v tichej pracovni
uprostred vône kníh
dáva všetko zmysel

no zliezť z korún stromov
nás donútilo srdce

GUIDO LANA

VINCENZO

Stojí s rukami zastrčenými vo vreckách, znudene kope do letného vzduchu a čaká na neznáme auto, ktoré ho má vziať na večierok. Vincenzo si náhle všimne, ako sa k nemu z diaľky, dolu vyludneným bulvárom, rúti akýsi týpek, kráča veľmi rýchlo, už je pomerne blízko. Z jeho chôdze vyžaruje zvláštna agresivita, nie preto, že by popritom rozhadzoval rukami alebo také čosi, ale preto, že sa prudko a takkavo hýbe. Je na mol, preblysne mu hlavou. Týpek sa k nemu čoraz viac približuje, smeruje priamo k nemu, prepichuje ho sklenými, no prísnyimi očami. Už je od neho len na krok. Nie je to len paranoja, vytypoval si ho. Z vrecka vyťahuje čosi, čo Vincenzo nedokáže identifikovať, Bože, prosím ťa, len nech to nie je nôž, už ho vidí lepšie, má na sebe ošarpané handry, stopercentne je na mol a, čo je desivé, drží v ruke koliesko. Také to malé plastové koliesko, kto-

rým sa na prilbe pripevňuje priezor. Vincenza by to azda aj rozosmialo, keby mu ten týpek nezačal blia-kať priamo do tváre a oháňať sa tým smiešnym kolieskom, daj sem prachy, naval' všetky prachy, daj mi prachy, do piče! Vydesený Vincenzo začne prevracáť naruby vrecká, ukazuje mu všetko, čo má, kľúče od bytu a kresby, nemám peniaze, aha (na večierky si nikdy neberie mobil ani peňaženku, vyhovuje mu to tak, má rád ten príjemný pocit slobody, ktorý človek zažíva len vďaka prázdny vreckám). Týpek mu očividne neverí. Nakloní sa k nemu, dýchne naňho nemocničným dychom, pritlačí ho k múru a nečakanou silou mu pevne zovrie plecia. Kolieskom zaryje do špinavej omietky, daj mi prachy, ty skurvysyn. A zatiaľ čo Vincenzo uprene hľadá do týpkových vyblednutých zelenkastých očí, zatiaľ čo cíti nezdravé teplo jeho dychu a traslavý tlak ruky na pravom pleci, zatiaľ čo mu srdce prudko búši a noc mlčí, zdá sa mu, že sa tento moment naťahuje už akosi pridlho. Toto je presne tá chvíľa, keď sa Vincenzo prestane z nepochopiteľných dôvodov báť. Uvedomí si, že človek, ktorý ho pritláča k múru, mu neublíži. Chlap o okamih naozaj o dva kroky ustúpi a rozosmeje sa. Zapotáca sa, zamumle niečo v zmysle len som si robil prdel, znova sa priblíži, tentoraz pomaly, a objíma ho. Pôsobí to ako materinské objatie. Keď sa odtiah-

ne, vyloví z vrečka zhumpľovanú škatuľku cigariet, vopchá Vincenzovi jednu cigaretu do úst a zmizne.

Presne v tom momente dorazí dúhová Panda. Vincenza nájdú stáť na chodníku ako prikovaného so skrivenou cigaretou medzi perami. Okno auta sa stiahne a vykukne z neho sympatická tvár s ryšavou šticou.

„Vincenzo?“

„Čau, teší ma.“

Pri tých slovách mu takmer vypadne cigareta z úst.

„Mňa viac, ja som Pelle. Naskoč si.“

Nastúpi a zabuchne dvere. Auto je natrieskané. Vedľa neho sedia traja ľudia a vpredu, na mieste spolujazdca, sedia na sebe ďalší dvaja. Nikoho nepozná. Všetci sú ponorení do sladkého, chvejivého ticha spoluviny. V aute to brutálne razí trávou, aj keď v ňom momentálne nikto nefajčí. Pelle šoféruje chvíľu šialene rýchlo, zrazu úplne pomaly a zrazu opäť šialene, šialene rýchlo, ruky mu splašene lietajú po volante a riadiacej páke. Všetci ostatní sú až ne-logicky pokojní.

Lomcuje ním nervozita plachého chalana aj nervozita outsidera na svojom prvom vysokoškolskom večierku, ktorá sa pretavuje do jeho obvyklého gesta – ukazovákom si donekonečna obkresľuje zna-

mienko na pravom líci. A predsa je v jeho vnútri aj opačná energia, alebo možno ani nie opačná, skôr ide o kryštalicke, vitálne predĺženie nepokoja.

Keď sa Pelle počas šoférovania vykrúti takmer celý dozadu, Vincenzo sa zdesí.

„Tak čo, fešáček? Odkiaľ si, čo študuješ?“

Vincenzo prestane krúžiť prstom okolo znamienka, nevedomky potlačí svoj južanský prízvuk a odpovie: „Študujem politológiu, som z Apúlie.“

„Tak z Apúlie! Apúlia je top.“

„A vy?“

„Všetci sme z tej slávnej filozofickej. Ja a Marco sme jediní čistokrvní Turínčania. Alice a Mara sú z Milána a Gulli je Florenčan. A tuto Amir je vzácny Pokémon, narodil sa v Ríme, ale má iránske korene.“

Z opačného konca zadného sedadla naňho kývne chalan s o kúsok tmavšou pleťou, bezodne čiernymi očami a dlhočiznými čiernymi rozpustenými vlasmi.

„Ty si Eziov kamoš, však?“ spýta sa Vincenza.

„Hej. Sme susedia.“

„Hovoril nám o tebe.“

„Fakt?“

„Vraj z teba bude veľký autor komiksov.“

„Ako vždy preháňa.“

„Však uvidíme. A hádam uvidíme aj tie tvoje kresby.“

Vincenzo sa rozpačito usmeje. Nerád ukazujem svoje kresby, prebehne mu myslou. Tak prečo ich mám, dopekla, vo vrecku?

„Umelec na politológii!“

Vincenzo sa opäť usmeje. Aby nemusel povedať pravdu (nevedel som, čo so životom), povie: „Mám široký záber.“

„Totálne ťa chápem. Aj ja žeriem kopu vecí.“

Pelle sa pri pridávaní plynu na rovinke zachechce.

„Čo sa, kurva, rehlíš?“

„Teba bavia len baby a knihy. A aj tie knihy nie až tak.“

Amir podráždene zaškrípe zubami.

„A teba, Pelle, nebaví vôbec nič.“

Pelle na sekundu zmĺkne a zvažnie.

„Práve naopak, kamoško, ja žeriem úplne všetko. Aj teba. Lúbim ťa.“

Pelle mu vzduchom pošle pusu a Amir porazene skloní hlavu.

Auto ešte chvíľu stúpa zazelenaným kopcom v dlhom slede serpentín. Míňajú nekonečné množstvo domov so záhradami a gréckymi sochami, so sušiakmi na bielizeň a zeleninovými hriadkami, s terasami a grilmi, až napokon zastavia pred impozantnou modrou bránou, ktorú strážia dva obrovské bronzové grify. Brána je otvorená dokorán. Auto vyjde po prí-

jazdovej ceste ohraničenej cyprusmi na rozľahlé štrkové priestranstvo. Motor zhasne, všetci sa vyhrnú von a zrazu stoja zoči-voči dvojposchodovej barokovej vile so širokými tabuľovými oknami, ktorá je ako stvorená na to, aby bola na obálke lacného vydania *Jane Eyrovej*. Jednu stranu vily (žeby aj viac?) pohlcuje les, ktorý sa tiahne úbočím kopca. Hudbu z večierka (Vincenzovi sa zdá, že spoznáva pesničku od The Libertines) počuť tak jasne, akoby hrala priamo tu, hneď za purpurovým rohom vily.

Vincenzo si v plnom svetle prezerá Pelleho: vysoký, chudý chalan navlečený v obrovskej psychedelickej košeli. Pôsobí, že sa vo vlastnom tele aj vo svete cíti suverénne, akoby vedel, že sa mu realita za dôveru odvdáči a okamžite vyhovie každému jeho impulzu. Akoby vedel, že veci skrátka zareagujú. Má peknú, súmernú a ostrú tvár s výraznou bradou. Fešný chalan. Žiadne strnisko, ani len chlípok. Keď mu hľadá na líca osvetlené pouličnou lampou, vidí to úplne zreteľne. Dvadsaťjeden rokov (pomyslí si) a ani jediný chlípok, líca hladké ako bábika. Na jeho košeli prevláda odtieň vlčej sivej, no nechýba ani kobaltová modrá, žiarivá zelená a krikľavá žltá, ktoré sa do seba vlievajú v kruhoch a opitých geometrických útvaroch. Stráca sa v tých vzoroch. Hneď dostane chuť prekresliť si ich uhlíkom. Lenže realita sa vždy pripomenie, napríklad

tým, že Pelle zahlási, chcem vám niečo ukázať, a to hneď, kým sa ešte nezačne večierok. Jeho dlhý ukazovák vystrelí smerom k lesu. Nikto neprotestuje. Všetci ho nasledujú, ako keď sa až na samotný vrchol posvätnéj hory nasleduje nejaký guru. Keď kráčajú kamennými schodmi, ktoré vedú na lesnú cestičku, Vincenza takmer strasie – je jún, no chladný dych rastlín mu prekvapí pokožku. Idú za sebou potichu ako také húsky. Vincenzo je predposledný, za ním ide už len Amir, ktorý mu venuje priateľský úsmev; v prítmí mu zažiaria zuby. Ten výstup má v sebe naozaj čosi duchovné. Stúpajú pomedzi rastliny v ústrety neznámu, v obklopení cudzích ľudí, a predsa akosi spolu. Cestou nahor má paradoxne pocit, akoby zostupoval do nejakej veľkolepej krypty. Schody sa končia a prechádzajú do cestičky, cestičky z udupanej hliny, ktorá sa vinie pomedzi obrovitánske stromy, prímorské borovice, cyprusy a storočné duby, ktorých korunami preniká ostré svetlo splnu. Vincenzo sa cíti opäť ako dieťa, akoby sa dobrodružstvo, ktoré sa vlastne v skutočnosti nikdy neskončilo, začalo úplne odznova. Stúpajú čoraz vyššie a vyššie, pomedzi rastliny a vietor.

„Sme tu,“ povie Pelle, a keď sa otočí k ostatným, jeho úsmev hovorí to isté. Pred nimi sa otvára mierne naklonená čistinka pokrytá mäkučkou trávou. Za ňou sa dvíha plot, taký ten z prepletaného drôtu

s kosoštvorcovými okami, vysoký asi ako Vincenzo. Tiahne sa donekonečna, doľava i doprava, takže Vincenzo usúdi, že obkolesuje celý pozemok. Za plotom zreteľne vidieť len dom s rozsvieteným oknom. No hneď za ohradou, už na pozemku susedov, sa v tieni čosi črtá. Sú ešte príliš ďaleko, aby to rozoznali. Pelle je v siedmom nebi, zdá sa, že len s námahou potláča nutkanie skákať; asi mal tým svojím „ja žeriem úplne všetko“ na mysli toto. Priblížia sa k plotu a to čosi nadobudne pod mesačným svetlom tvar. Tvar zvieraťa, ktoré zozadu obkolesuje ďalšia ohrada. Vincenzo to napokon zbadá. Temnú potvoru s dvoma mocnými nohami, dlhým krkom a predovšetkým okrúhlym trupom, čo sa v nekonečne hlbokých nádychoch a výdychoch rozpína a zase sťahuje. Zvuk, ktorý to stvorenie vydáva, veľmi dobre pozná, no nedokáže ho pomenovať. Víchrica. Hrdelné budhistické spevy. Hrubé laná ukotvených plachetníc, ktoré na doraz napína príliv. Niečo v ňom (alebo mimo neho?) mu zrazu pripomenie tú cigaretu. Celý čas, celú cestu hore, ju zvieral v ruke bez toho, aby si to uvedomil. Vloží si ju späť do úst. Amir mu podá zapalovač. Pri-páli si ju chvejúcou sa rukou.

„To je... pštros?“ pýta sa niekto.

„Nie,“ odpovie Pelle s nekonečne širokým úsmevom. „To je kazuár.“

LUC

„Vieš, čo je prvá vec, ktorú treba na večierku urobiť?“

„Nie.“

„Ty somár. Už som ti to vysvetľoval.“

„Určite nie.“

„Určite áno, ty somár. Chceš to vedieť?“

„A aj keby nie, tak čo? Aj tak mi všetky tie svoje kokotské teórie vytáraš. Mohol by som o nich napísať knihu.“

„Prvá vec je nájsť si niečo, čokoľvek, aby som to vysvetlil stručne a jasne, nazvime to „Cigareta“ s veľkým C, čo ťa bude čiastočne a konštantne zamestnávať.“

„Bude sa volať *Tisíc a jeden výstrek*.“

„Obe príslovky sú kľúčové: *konštantne* preto, lebo kto nemá v spoločenskej situácii čo robiť, je stratený. Nikto sa k nemu ani len nepriblíži. Nikto predsa nepôjde k obscénne obnaženému človeku, k niekomu,

kto nemá masku ani rolu, kto je len akýmsi objektom bez identity, nejasným, nebezpečným a nezačleneným do spoločenského prúdu. Presne ako hentam ten chalan, čo len tak bezradne prešľapuje a nevie, čo s rukami, Attilio. Chápeš, kam tým mierim?“

„Zväzok, v ktorom sú zozbierané teórie známeho vizionára a sociológa Paola Bianchiho alias Paba. Už teraz vidím na obálke ten citát od Umberta Eca: *Kým som si to neprečítal, myslel som si, že som génus.*“

„Umberto Eco je mŕtvy.“

„Aha.“

„Somár. Každopádne, čiastočne zamestnaný preto, lebo tomu nemôžeš venovať všetku pozornosť, je to len odpútavací manéver. Jedným okom musíš neustále sledovať skutočnú misiu.“

„Toto mi už zaváňa džihád.“

„Pojeb sa, Luc. Pre niekoho je skutočnou misiou kopulácia, pre iného olizovanie sa, a pokojne sem prirátajme aj všetky ostatné mysliteľné stupne erotických úkonov, letmé dotyky, minimálny kontakt, objatia, hladkania a podobné chujoviny. Pre mnohé naivné duše ide len o to, prehodiť s niekým pár slov a možno nadviazať priateľstvo. Prípadne len príjemne stráviť večer. Ale to už odbieham od pointy.“

„Pointa je, že si úplný magor.“

„A nemá vari len blázon dovolené hovoriť pravdu?“

„Jedna nula pre teba, Pabbino. Lopta späť do stredu ihriska.“

„Pointa je okamžite si nájsť Cigaretu, ktorá ťa bude *konštantne* a *čiasťočne* zamestnávať.“

„Čiasťočne a konštantne.“

„Takže ma predsa len počúvaš. Teraz prichádza tá zaujímavá časť.“

„Som samé ucho.“

„Najpoužívanjšími Cigaretami sú, ako inak, práve cigarety. Odtiaľ pochádza aj samotný názov tohto konceptu. Hneď na druhom mieste je alkohol. Ale existujú aj oveľa subťilnejšie formy. Napríklad tancovanie. Alebo púšťanie hudby. Prípadne drogy. Alebo scrollovanie sociálnych sietí, čumenie do mobilu – prirodzene, bez toho, aby to ohrozilo ono *čiasťočne*. Dokonca aj rozhovor s niekým je solídna Cigareta. Alebo fixácia na nejakú úplnú blbosť: kámo, musíme dať tamtomu kocúrovi zafajčiť. Tu sa ti musím priznať k osobnej slabosti pre Cigarety tohto typu. Ide o absolútne bizarné činnosti, ktoré svojou nadradenosťou ani len nepredstierajú, že majú nejaký zmysel, *c'est-à-dire*: umenie. Kámo, postavme pyramídu z plechoviek piva Tennent's na večnú slávu Scarlett Johansson. Kde som to prestal?“

„Povedal si mi, že Eco je mŕtvy, a potom sa v tebe pretrhla hrádza logorey.“

„Subtílné Cigarety, presne tak. Ak brány tohto konceptu roztvoríme ešte o kúsok viac, všetko sa môže stať Cigaretou. Celý život. Popravde, mnohé životy nie sú ničím iným, len obrovskou hromadou Cigariet.“

Pred nimi sa rozprestiera vzduch nasiaknutý indie hudbou, vôňou vlhkého lesa a cigaretovým dymom, stromy a kríky sa roja po planine okolo hostí, dokonca aj za nimi, hore svahom, naprieč celou tmavou hornou časťou záhrady, sú živé, akoby vystrašené, ich listy sa chvejú na pozadí oblohy vo farbe Klei-novej modrej. Naľavo sa tiahne dlhý, osvetlený karmínový múr vily. Stoja chrbtom k Turínu, ktorý sa začína rozsvetľovať, s korunou Álp v pozadí, sotva viditeľnou a napoly splývajúcou s horizontom – môže byť niečo po desiatej. Pab a Luc stoja na samom okraji záhrady, zadkami sa opierajú o múrik z červených tehál, za ktorým sa všetko prepadá dole, dole, nezadržiateľne dole, do bezodnej tlamy temna. Cez deň to vyzerá len na nejakých tridsať metrov, ktoré ústia do rozľahlej lúky. Luc na nej párkrát videl pást sa kravy. Ale v noci, napriek svietiacemu mesiacu, nevidno dole vôbec nič. Žiadnu lúku, žiadne kravy. Ak by tam niekto z nich spadol, neskončil by na peknej lúke, ale v bezodnej tlame temna.

Fúka vlhý vietor a je teplo. Luc má na sebe tričko, rovnako ako všetci ostatní. Pab je však, ako vždy, zababušený vo svojej dlhej hnedastej parke. Fajčia cigarety, ktoré Pab narýchlo ušúľal svojimi chudými, nervóznymi prstami (dosť mizerne, vyzerajú skôr ako brká než cigy). Tabak vytiahol zo strieborného puzdra s vygravírovaným obrysom Nemecka na viečku. Luc cigarety šúľať nevie. Pravdupovediac ani nefajčí, ale odkedy prišiel k Isabelle domov, cíti v hrdle stiesnenú guču, ktorá mu skracuje dych, akoby sa mu pľúca scvrkli na veľkosť papierového vrecúška na zvratky. Pabovi to aj povedal, hneď po tom, čo sa ho opýtal, ako sa má, Pab, ja som stratil dych, lenže on si myslel, že Luc hovorí o tej horsko-mestskej panoráme zaliatej súmrakom. Určite ho mal za debila a presladeného romantika, a možno preto s miernymi rozpakmi odvetil áno, mohli by sme to považovať za príklad kantovskej vznešenosti, Luc mu však vysvetlil, že to nemá nič spoločné s kantovskou vznešenosťou, ale s tým, čo fyzicky cíti v hrudi a v hrdle. Tentoraz to Pab pochopil veľmi dobre, alebo aspoň predstieral, že to pochopil veľmi dobre, a s prikývnutím vytiahol z puzdra dva ušúľané *drumáče*. Jeden je pre teba, Luc. Ver mi.

Možno je to jeho nešikovný spôsob, ako pri mne vždy stáť, pomyslel si vtedy Luc. Nepriamy spôsob,

ktorý využíva kódy a zrkadlá a v mojom prípade aj urážky.

Potom Pab vytiahol tú historku o prvej veci, ktorú treba na večierku urobiť. Pustili sa do pofajčievania a Pab mu dal tú krátku lekciiu o Cigaretách.

O pár sekúnd neskôr sa zjaví hostiteľka. Z toho miesta na múriku vidia naľavo do vily oslávenkyne Isy M, a keďže sa na dom pozerajú zboku, Luc má priam dojem, že Isa vychádza spoza divadelnej kulisy, a nie z dverí obývačky; dojem, že sa práve vynorila na javisku osvetlenom teplým svetlom pouličných lúčov. Má na sebe tmavožlté tielko a čiernu sukňu. Dlhé vlasy (aj tie čierne) má úplne rozpustené a každú chvíľu si na ne siaha. Sebavedome schádza po šiestich kamenných schodoch z terasy na trávnik, preklúčkuje pomedzi farebné hipisácke deky (porozkladala ich kade-tade po zemi), podupkáva nohami a pokyvkáva hlavou do rytmu pesničky od Arctic Monkeys, až nakoniec dorazí k nim dvom, utáboreným pri červenom múriku. Mlčky už dofajčievajú posledné šluky svojich drumáčov.

Isa M ich pozdraví a Luc jej blahoželá: všetko naaaaaj! Pabovi sa ujde len mľandravé podanie ruky s povinným teší ma, Isa, no jemu venuje dlhé, nežné objatie, ktoré ho úplne zelektrizuje. Vyzerá šťastne. S úsmevom sa chvíľu pozerá na Luca, potom si chvíľu premeriava ostatných hostí navôkol.

„Ako to ide, Luc?“

„Ale fajn, čo ty?“

„Dobre. Chcem sa zabaviť a poriadne sa rozbiť.“

„No, to aj my.“

„Super Rolling Stones tričko.“

„Díky.“

„Takže toto je tvoj slávny spolubývajúci Pab!“

„Tomu ver. Cynizmus z mäsa a kostí.“

Isa M sa so zvedavým úsmevom pokúsi zachytiť Pabov pohľad, no ten sa díva inam.

„Páči sa ti večierok?“

„Tvoj večierok?“ odpovie Pab bez toho, aby sa k nej vôbec otočil. „Ide o triumf persón v latinskom slova zmysle. Masky a vyprahnuté prízraky, ktoré krúžia ako bezduché kondory nad zdochlinou západnej civilizácie.“

Luc sa obáva najhoršieho, ale Isa M sa len zasmieje. Znova si siahne do vlasov a povie: „Všetci nosíme masky.“

„Ja žiadnu masku nemám.“

„Tak prečo máš na sebe tú parku?“

„To nie je maska.“

„Fakt nie?“

„To som ja.“

„Ty si tá parka?“

Pab neodpovie.

„Ľudí, ktorých ani len nepoznáš, nazývaš bezduchými kondormi.“

„Je to predsa zjavné. Poznám ich od chvíle, keď som ich uvidel.“

„Ty si úplný génius.“

„Ďakujem.“

„To bola irónia.“

„Výborne. Urážka od ignoranta je vždy lichotivá.“

„Takže ja som ignorantka a moji hostia sú pokrytci?“

„Nepovedal som to priamo tými slovami. Ale rád sa pod ne podpíšem.“

Luc čakal kadečo, ale toto nie. Teraz dýcha ako vyplavená veľryba a mlčí, Pab mlčí tiež, Isa je čoraz viac v rozpakoch, rozhliada sa okolo seba (možno čaká na záchranu) a aj ona mlčí. Skrátka mlčia všetci a kontrapunkt hudobného podmazu a štebotu ostatných hostí to ticho len umocňuje, mení ho na púštne muky. Aby toho nebolo málo, Luc s Pabom akurát dofajčili. Držia v rukách ohorky a márne dúfajú, že tým predĺžia ich vzácny spoločenský účinok, ale aj tak musia pôsobiť ako „obscénne obnažení a bez identity“ (© Pab), pretože Isa M po chvíli zdupká dnu so slovami tak zatiaľ, chalani, dobre sa bavte. Luc vybuchne do smiechu ako vždy, keď mu niekto povie dobre sa bav. Zakaždým ho to na totálku odrovná.